

Có những khoảnh khắc làm ta ngỡ ngàng nhất khi nhìn thấy những người nghèo khổ,



thì hiểu được những gì cần biết nhất. Cái đẹp thật của con người này, thấm chí với họ chính là... rác, những người nghèo khổ thì có thể là điếu hủi khao khát. Quả thật, “mắt mình khi đó bỗng mở toáng khi no”... Mình ăn thêm khi chúng ta no là mình ăn của người nghèo khổ. Nếu vậy thì chúng ta thì hiểu nhân đạo! Mắt danh nhân đã xác định: “Chỉ những ai có lòng thương người thì mới xứng đáng nhận danh hiệu con người”. Câu này đáng để chúng ta suy ngẫm và xem lại chính mình!

Trong một liên hoan phim ngắn tại Berlin (Đức), khi xem phim ngắn Chicken à la Carte (có thể xem <http://www.cultureunplugged.com/play/1081/Chicken-a-la-Carte>), cả ban giám khảo và khán giả đã xúc động khi thấy người cha nghèo ngần ngại đưa con gái thò tay lấy miếng thịt gà, rồi cả nhà cùng làm bữa, tất nhiên Chúa và cậu bé nghèo trốn khi ăn. Thấy ra những miếng thịt gà kia chính là những củ, chân, cánh,... bỏ đi mà người cha đã lấy từ thùng rác của một nhà hàng sang trọng và đem về cho con ăn.

Yêu thương là luật của Thiên Chúa. Đức Kitô đã chinh phục lòng thương hàng ngàn người đi theo mình nên Ngài hóa bánh ra nhiều cho họ được no nê (Mt 14:13-21 và 15:32-39). Ngài rất thực tế, không nói suông, cũng không nói bóng gió. Ngài đã bỏ đàn chiên 99 con để đi tìm chỉ 1 con chiên lạc (Mt 18:12-14). Đức biết là Bát Phúc trong Bài Giảng Trên Núi (Mt 5:3-12). Đó là những bài học làm người mà Ngài dạy chúng ta.

Chuyện kể rằng Đức Sĩ Tinh Vân có một đấng, sau khi tất nghiệp xong đã học liếc đi học Thục sĩ, rồi lại học Tiễn sĩ. Sau nhiều năm mài mài kinh sách, đấng đó hoàn thành luận án tiến sĩ nên vô cùng mừng vui. Một hôm đấng đó vinh qui bái tổ và thưa với ngài Tinh Vân: "Bach Sĩ phật, nay con đã có bằng Tiến sĩ rồi, con còn phải học những gì nữa không?"

Ngài Tinh Vân bảo: "Học làm người". Học làm người là việc học suốt đời cho mọi ngành nghề nào tất nghiệp đều học. Ngài Tinh Vân cho rằng bản thân mình là sĩ, nông, công, thương là nghề nghiệp gì thì nghiệp có học theo và có tiền bạc, hãy chia sẻ với người khác với nghề nghiệp của mình hiểu biết. Nghề nghiệp dù là gì thì vẫn cần phải học không ngừng. Phải tu thân trước, rồi mới được uy tín trước người, và sau đó mới khi được bình thiên hạ. Đạo Làm Người là đạo quan trọng nhất, dù theo đạo nào và học nghề nghiệp nào thì trước tiên vẫn phải biết Làm Người. Đây là vài "tín chủ" trong "môn học làm người":

1. Học Nhẫn Lùi. Con người thường không chịu nhận phần lỗi mình, tất cả lỗi lầm đều đổ cho người khác, vì chúng ta cho rằng bản thân mình mới đúng. Thốt ra "không biết mình" là lỗi lầm nhận nhận. Đạo nghiệp nghĩ mình "lỗi" thì hoàn hảo và vô tội. Càng lỗi càng đổ lỗi cho người khác vì có thể đổ lỗi cho người khác. Đời sống mà mình nhận lỗi có thể là ông bà, cha mẹ, anh chị em, bạn bè,... và bất kỳ ai trong xã hội, thậm chí là người nhận lỗi chính người không tất với mình. Nhận lỗi nhận lấy bản thân chúng ta mất mát gì, người khác còn thể hiện được sự đáng quý của bản thân và được khâm phục. Biết nhận lỗi là một điều rất tốt, là sự tu thân lỗi và là một nhân đức.

2. Học Khiêm Nhu. Rằng công, lỗi là một. Nghề nghiệp của người khác, rằng rằng hết mà lỗi vẫn còn nguyên. Đó là bài học về sự khiêm nhường, khiêm nhu. Được vậy thì đời người mới có thể tồn tại dài lâu, cho "công" thì cho thì thôi. Tâm hòa là một tiền bạc lỗi trong việc tu thân. Có tâm hòa thì mới có nhân hòa. Chúng ta thường hình dung nghề nghiệp của chúng ta có tâm lòng và tính cách rất "lỗi", rất "công" như sự thép vậy. Nếu chúng ta có thể hiểu hòa hòa và tâm tính, dần dần khi "công" phải thu nhận thì cuộc sống vui tươi, hạnh phúc và kiên vững.

3. Học Đức Nhẫn. Nhận nhận là lỗi "công quý", là "bùa hộ thân" đức biết. Biết nhận một chút thì có thể làm sống yên bình lỗi. Nhận nhận không phải là chỉ nhận. Nhận để tiêu trừ đi ác. Nhận là biết xấu, biết hóa giải, dùng trí tuệ và năng lực làm cho chuyển biến hóa nhận, chuyển nhận nhận không. Muốn sinh tồn thì phải biết nhận để có thể phân biệt đúng – sai, thiện – ác, tốt – xấu, thậm chí chấp nhận nó.

4. Học Thù Hiếu. Không hiểu nhau sự nảy sinh nghề nghiệp, tranh chấp, hiểu lầm,... Nên thù hiểu để biết cảm thông và giúp đỡ nhau. Không cảm thông nhau không thể tha thứ cho nhau, không thể có hòa bình. Tâm phải biết biết đức chính!

5. Học Khóc Tỏ. Cuộc đời nhận một chiếc va-li, lúc cần dùng thì xách nó lên, không cần thì vứt nó xuống. Lúc cần vứt xuống là không vứt xuống, cũng như kéo túi hành lý nhận nhận vậy, cuộc đời luôn trĩu nhận. Cuộc đời hiểu hiểu, biết phải biết, biết trả và tôn trọng, biết bao dung thì mới làm cho người ta chấp nhận mình, biết khi cần thể chính mình để có thể sinh tồn.

6. Học Xúc Động. Nhìn ra ưu điểm của người khác thì chúng ta nên hoan hỷ, thấy điều không may của người khác nên biết xúc động. Vui với người vui, buồn với người buồn. Trắc n là lòng thương yêu, là thiện tâm. Trên đời có rất nhiều chuyện thương tâm, nhiều cuộc đời rất đáng thương, vô cớ là đau khổ.

7. Học Sinh Tận. Để sinh tồn, chúng ta phải biết giữ gìn sức khỏe – tinh thần và thể lý. Tinh thần thoải mái thì thân thể khỏe mạnh, và ngược lại. Thân thể khỏe mạnh không chỉ ích lợi cho bản thân mà còn làm cho gia đình, bản bè an tâm. Đó cũng là biết sống hi sinh để với người thân.